

имъ, домиляло му на душата, че чакъ сълзи отъ радость бликнали отъ очитѣ му и оросили хлѣба ни!

Следъ това повикалъ златаря си и му рекълъ :

— Виждашъ ли какъ играятъ класчетата ?

— Виждамъ, Господи.

— Едно искамъ отъ тебе — искамъ да ми ги позлатишъ, та като заиграятъ, да звънтятъ като златни звънчета!

— Но всичкитѣ ли, Господи ? — запиталъ уплашено златарьтъ. — Не става то за день, два ! Па и много злато ще отиде за това ! . . .

— Да отиде, — рекълъ дѣдо Господь, — ти него не жали ! Златарниците ми сж пълни, че мой Слънчо едвамъ ги носи ! Разливай съ пълни шепи ! Пъкъ и не бързай, когато успѣешъ, но искамъ да ми позлатишъ всички класчета — по цѣлата земя.

— Добре, Господи, още утре тръгвамъ следъ Слънчо и почвамъ първа позлата.

И вчера, съ първа позлата минали и презъ нашитѣ нивя.

— Ами днесъ ? . . . Ще мине ли пакъ и ще може ли да го видимъ ?

— Днесъ ли ? . . . Днесъ, — смънка дѣдо Едко, — нали знаешъ, че днесъ е празникъ и никой не работи. . . А пъкъ завчера ето какво е направилъ, — добави старецътъ и извади отъ пояса си два, три зажълтѣли класа, разклати ги да звъннатъ на ушенцето му. Гого ги грабна и припна, да покаже на майка си и малкото си братче какъ дѣдо Божовия златарь е хвърлилъ първа позлата на класчетата имъ.

Чичо, Стоянь

